

KELEMEN ANNA

Nyugdíjasklub

Csak egy nagy, tüdőt majdhogynem szakadásig megfeszítő lélegzetével. Csak ennyi kellett. Amikor ez megvolt, kifújta a levegőt, jó hosszan, aztán belépett az ajtón. Hiába minden, odabent azon nyomban megtelepedett az orrában az öregasszonyok molyirtós szekrényszaga, noha még egy lélek sem volt a teremben. Nem volt éppen szívderítő hely. Pár hete dolgozott ott. Amolyan társalkodónőként. Ingyen.

A falon feszületek százai lógtak, az ajtó fölött például egy kifejezetten méretes és részletgazdag darab. Olykor készletést érzett, hogy köszönjön neki. Annyiszor látta, annyszor lépett be alatta, hogy néma belépője már-már tiszteletlenségnek hatott.

Egész életében egy, nem több, egyetlen egy boldog Jézus-szobor látványára vágyott. Egy olyanra, ahol Jézus végre nem haldoklik kőbe zárva vagy fából kifaragva, és ahol semmi esetre sem öntudatlan csecsemő. Egy olyat akart látni, ahol Jézus felnőtt. És, mondjuk, mosolyog. Töviskoszorú meg sehol.

Nem is nézett a falak felé, inkább fejt le lehajtva körbesétált a teremben. Volt ott néhány szedett-vedett asztalka, horgolt terítővel; rajtuk tányér, a tányérokban kőkemény mézeskalács. Roppant érdekes alakjuk volt. Hal, gomba és virág. Hát, más forma biztosan nem volt otthon.

A kerület özvegyasszonyai nem siették el a dolgot. Budai népség. Késhetnek.

A terem végén boltív vezetett egy másik, sokkal kisebb terembe, ott volt egy kanapé is, az egyetlen puha ülőalkalmatosság az egész elfuserált kultúrházban. Leült oda és várt. Últ az öreg, süppedő szivacsban, közben nézett rá a bejárati ajtó fölött lógó, haldokló Jézus, ő meg szinte fázott az undortól. Már nem a feszület volt a baja. Az volt a baja, ami odakint várt rá. Fél hatra ígérte magát. Az a szempár volt a baja, az a hatalmas, kétméteres termet, az a görcsös, hajlott hátú modoroskodás, ami árnyékként követte. Mint az enyv, úgy ragadt rá. Nem bírta a közelségét. Ha találkoztak, csak arra tudott gondolni, hogy az a semmitmondó tekintet és az a böhöm, kétméteres termet köszönne vissza mindig, ha véletlenül gyereke születne attól az embertől. Reggeli közben, a családi ünnepeken. Ha lánya lenne, akkor óriási lenne és vastag csontú, ráadásul tornasorban az első. A lába is nagy lenne. Negyvenes, vagy nagyobb. És neki, anyaként, ezt néznie kellene. Néznie, nemcsak néznie, szeretnie is. Mindig. Mindig és mindenhol.

Amikor hallgatta a férfi hetlekotla beszédét, vagy érezte, hogy közeledni próbál, minden porcikája tiltakozott ellene. Ha véletlenül hozzáért a kezéhez, fordult egyet

a gyomra. Sejtszinten taszította. Nagy volt, nagyságában mégis ügyetlen, férfiatlan. Semmi jellem, semmi kellem.

A lány olyan emberre vágott, akiből sugárzik valami egyenes hátú, feszes, büszke életszeretet. És olyanra, aki nem veszi zokon, ha a másik hibázik. Olyanra, aki képes arra, hogy szétfeszítse azt a nevetséges, műanyag, talán ikeás keretet, amit társadalomnak hívnak. Azt az embert kereste, akivel kéz a kézben merítik ki, milyen embernek lenni. Mert embernek lenni kemény. Nem egyenlő a pénzzel. Az embernek egy feladata van, a tanulás.

Elvégre ide tökéletesek, akik már mindent megtanultak, már nem jönnek.

Nyílt az ajtó. Szíjogva sorjázta be az elegáns öregasszonyok, egyik-másik párdúcintás kalapban és vérvörös stólában. Együtt, mégis végtelenül magányosan. A lány sosem tudta leolvasni az öregasszonyok arcáról, hogy fiatalon vajon megtalálták-e azt a férfit, aki mellett tanulhattak; vagy esetleg a nyugalmas, hajlott hátút választották, és az ő oldalán kínlódták végig az életüket. Semmit sem tudott leolvasni a fénytelen, idős arcokról. Mindegy is volt. Jézus Kriszkindli, magácska megint fogott, darálta az egyik kalapos, miközben inas kezeivel lefogta, és rúzsfoltozott csókokkal borította be az arcát. A lány mosolygott, az ajtó fölötti feszületre pillantott, és halkán annyit mondott, értek mindent.